

7.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Năm 13/11/1975

Bắt đầu từ hôm nay, Nguyễn phải theo học thêm khóa chính trị.
Chàng phân trần:

“Phải học 8 tiếng trong 12 ngày, nản quá! Tuy nhiên nghĩ đến khi tan trường về được ra quán ngắm cô hàng sách, lòng cũng an ủi trở lại.”

Trong Thanh Bạch buổi chiều, Nguyễn kể:

“Minh vào lớp học cứ đưa bàn tay lên ngắm rồi lại ngắm tay lũ bạn, thấy tay tui nó xấu quá!”

Xong mỉm cười, chàng hỏi, điệu e dè:

“Chị đã thấy ghét bàn tay này chưa?”

Tôi lắc nhẹ đầu:

“Làm sao được, trừ khi Nguyễn muốn vậy.”

Buổi chiều êm ái và ly *bière* trở nên ngọt cách lạ. Tôi chống một tay tựa đầu nhìn Nguyễn để thấy trên nụ cười trẻ thơ lúng túng của chàng sáng ngời một tình yêu.

Về xấu hổ, Nguyễn nói:

“Nhìn tôi, tôi nhìn lại à!”

Rồi choàng tay ôm trọn đôi vai tôi, những ngón dài ấn xuống làn da, Nguyễn bảo nhỏ:

“Chị tin điều này đi, rằng tất cả những gì trong sự gặp gỡ này cũng đều là định mệnh.”

Tôi im lặng. Đột nhiên chàng bật nói:

“Tôi nghĩ hai người đàn ông đi trước thật là đại, có được người vợ tài hoa như chị mà không biết giữ.”

Tôi lắc đầu, ủ dột:

“Tôi lại nghĩ họ có lý khi làm điều từ bỏ.”

Điệu nói Nguyễn do dự hẳn:

“Nếu được là một trong hai người ấy, tôi sẽ đem cho chị thật nhiều sung sướng. Cuộc hôn nhân thứ nhất chắc đã nhiều lần làm chị khóc? Và nếu là người đàn ông Dalat năm xưa, chị sẽ không phải đi đánh đàn *dancing* mà chỉ ở nhà dạy học trò hay dạy con thôi.”

Ngập ngừng hơn, Nguyễn nói nhỏ:

“Tôi yêu chị nhiều lắm!”

Cả thân hình tôi run nhẹ trước lời tỏ tình đơn sơ ấy. Hai mươi sáu tuổi, tôi không có gì hối tiếc, nhưng với tấm tình hiện tại của Nguyễn, sao chỉ mang mặc cảm mình đáp lại không tròn?

Lòng thật buồn, tôi nói:

“Nguyễn dịu dàng quá! Người con gái nào mai sau làm vợ Nguyễn, hẳn sẽ được rất nhiều hạnh phúc.”

Nguyễn bật la:

“Tại sao không là chị?”.

Tôi lắc đầu mạnh mẽ:

“Những người đàn ông đi trước, chẳng ai tránh được sóng gió phủ chụp từ định mệnh tôi. Đó là một sự thật. Tôi không muốn Nguyễn cũng bị như thế. Làm sao tôi nỡ bóp nát tương lai Nguyễn theo những gì gọi là định mệnh...”

Đôi mắt Nguyễn sáng lên:

“Tôi tin mình có thể bẻ được định mệnh.”

“Cách nào?”

“Bằng cách yêu chị nhiều hơn tất cả những người đàn ông nào đã từng yêu chị.”

Tôi chột rùng mình.

Nguyễn cười vui vẻ, đôi môi mím lại:

“Chị không tin tôi sẽ làm điều ấy?”

“Tin chứ!”, tôi đắm đắm nhìn Nguyễn.

Nguyễn cúi đầu nói nhỏ:

“Chỉ mỗi cách đó mới đem được cho cuộc đời chị những gì gọi là *'không sóng gió'* mà thôi.”

*

* *

Khi rời quán thì trời đã tối, Nguyễn chột bật lên câu hỏi:

“Chị còn thương tôi không?”

Tôi bàng hoàng rung động, hôn lên bàn tay đang choàng qua đôi vai, ngược nhìn chàng, nói khẽ:

“Sao thật thương cho Nguyễn!”

Nguyễn kêu lên, điệu hờn hờ:

“Thật sao? Chị cũng thương tôi?”

Tôi cúi đầu:

“Thật. Nhưng tôi nghĩ, giá tôi đã là vợ Nguyễn.”

Nguyễn ngắt lời:

“Vợ *một ngày* chứ gì?”

“Không! Vợ thật kia, danh chính ngôn thuận đang hoàng, thì có lúc nào trong 15 năm sau, chúng mình cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh của người đàn ông năm xưa ở Dalat. Nghĩa là khi đó, Nguyễn cũng sẽ có một mối tình khác và cũng cho rằng vì nghiệp chướng này kia, mình mới là chồng vợ. Nhưng tin tôi đi, tôi không bao giờ hành xử giống như người đàn bà đi trước một khi Nguyễn đã yêu người khác.”

Nguyễn bỗng đưa đôi tay kéo tôi sát vào ngực:

“Không phải một ngày, một tháng, mà tôi thèm muốn đem hạnh phúc an ổn cho chị suốt cả một đời. Tôi yêu chị lắm.”

[]

“À la Recherche du Temps Perdu...”

... Ta với nàng thường đi uống rượu với nhau. Ta rất thích nàng điếm này. Nàng có một dáng cách uống rượu thật đặc biệt, có một giọng nói đặc biệt trong cuộc rượu, có đôi má hồng kên kiệu, đôi mắt hừng hờ xa vắng... Nàng có tất cả những cái đáng yêu khi uống rượu. Ta yêu cái “tất cả” đó, càng lúc càng nhiều.

Càng ngày ta càng hiểu nàng sâu sắc hơn. Càng ngày nàng càng tỏ ra đặc biệt với ta hơn. Ta cũng nhận biết mối tình của nàng, đầm thắm xiết bao và cũng khắc nghiệt xiết bao! Trong các câu chuyện, nàng hay nói: “...Mà tôi chưa kể đến Nguyễn vì Nguyễn chưa phải là đối tượng có một chỗ đứng xứng đáng trong tim tôi...”

Và nhiều điều khác nữa...

Nàng hay đẩy ta xuống tận cùng của chênh vênh khi ta vừa níu được một chút “đất sống”. Nàng yêu ta nhưng lại chối bỏ ta? Nàng nhìn ta thiếu sót? Ta không hiểu nổi. Ta đang quay cuồng theo tình yêu nên cũng chẳng cần tìm hiểu chi nữa...

□